PROLETER DEVRİMCİ HAREKETİMİZİN

PROGRAM TASLAĞI

TÜRKİYE SOLU EKİ

TÜRKİYE SOLU EK: 1

Nisan 1971 tarihinde, İstanbul'da
Dizgi ve Baskı: OSMANBEY Matbaası

GEREKÇE

I

Bundan yarım yüzyıl önce, Türkiye halkı emperyalizmi bir Millî Kurtuluş savaşında yenilgiye uğrattı. Bu, emperyalizm çağının ilk başarılı Millî Kurtuluş Savaşıydı. Kurtuluş Savaşımız, 1917 Ekim devriminden sonra dünyada meydana gelen tarihî şartlarda, emperyalizmin sömürü alanı olan bir ülke halkının, savaşarak emperyalist boyunduruğu nasıl kırabileceğini gösterdi ve bir çığır açtı.

Emperyalizme karşı kanlı bir savaş sonucu ulusal bağımsızlığına kavuşan Türkiye'de bağımlı ülke olma süreci daha 19. yüzyılın ilk yarısından başlamıştı. Osmanlı İmparatorluğu, egemen feodal güçlerin baskısı altında burjuva demokratik devrimler çağında kapitalist gelişme yolunu tutamadı. Burjuva demokratik devrimlerini zamanında (17., 18. ve 19. yüzyıllarda) gerçekleştiren, kapitalist gelişmelerini hızlandıran ve sanayileşen batı ülkeleri, güçlü sömürgeci devletler olarak, uygarlık yarışında geri kalmış Osmanlı İmparatorluğunu ham madde kaynağı ve sanayi ürünleri için sürüm alanı, bağımlı ülke durumuna getirdiler. Sömürgeciler, girdikleri her yerde yaptıkları

gibi, Türkiye'de de kapitalizm-öncesi unsurlarla ittifak kurdular ve bununla da kalmayarak kendilerine bağlı bir liman ve ticaret burjuvazisi (komprador sınıfı) oluşturdular.

Kapitalist dünya pazarının Osmanlı İmparatorluğu topraklarına yayılmasıyla, bu ülke bağımlı bir kapitalist gelişmeye uğradı. Bu bağımlı kapitalizm şartlarında gerçek sanayileşme baltalanıyordu. Ama her şeye rağmen belli alanlarda sınırlı bir sanayileşme oldu ve işçi sınıfı, daha Ondokuzuncu yüzyılda, yeni bir toplumsal güç olarak Türkiye toplumunda yerini aldı.

Kapitalizmin emperyalizme dönüşmesiyle Türkiye'nin talanı da daha sistemli ve yoğun bir nitelik aldı. Birinci Dünya Savaşına genç emperyalist Almanya'nın safında katılan Türkiye, feodal devlet yapısını muhafaza eden, derebey - komprador tahakkümü altında emperyalizmin sömürü alanı bir ülke idi. Savaş sonunda zaferi elde eden emperyalist devletler (İngiltere, Fransa, ABD, vb.), yenilgiye uğrayan Türkiye'nin devlet olarak varlığına son vermeye kararlı idiler. Başta Osmanlı Padişahı, merkez feodal unsurlar ve çoğunluğu millî azınlıklardan olan kompradorlar, emperyalistlerin yerli müttefikleri olarak, onlara bu işte yardımcı oldular.

Kurtuluş Savaşımız, küçük-burjuva kökenli asker - sivil aydın zümrenin önderliği altında verildi. Bütün emekçi halkın katılmasıyla zafere ulaştı. Millî Kurtuluş Ordusu saflarını şehir ve köy emekçileri teşkil ediyordu. Türkiye işçi sınıfı, 1919'dan başlayarak, kendi siyasî örgütü ile millî güçler safında yerini almıştı. Millî Kurtuluş Savaşı, devrimci güçbirliği içinde verilmiş, zafere ulaştırılmıştır.

Kurtuluş Savaşından doğan Kemalist Türkiye'de gerçekleştirilen devrim, ülkenin siyasî bağımsızlığını sağladı, ekonomide komprador egemenliğini darbeledi, feodal üstyapı kurumlarını ortadan kaldırdı, halkın üzerindeki feodal baskıyı önem-

li ölçüde hafifletti, ulus bilincinin yığınlarca benimsenmesi şartlarını geliştirdi.

Devrime önderlik eden asker-sivil aydın zümre, tarihî şartlar ve kendi sınıf niteliği gereği, Türkiye'yi, bir millî burjuvazi yaratarak kalkındırma ve «çağdaş uygarlık düzeyine ulaştırma» yolunu tuttu. Bu yol kapalıydı. Emperyalizm çağında geri bir ülkenin bir millî burjuva sınıfının önderliğinde, kapitalist yoldan kalkınması olanağı yoktu. Bu çıkmaz yola sapılması ile emekçilerin ve özellikle işçi sınıfının örgütlenmesine ve toplumun kaderinin tayininde ağırlığını koymasına karşı çıkıldı. Türkiye'de bilimsel sosyalizmi eylem kılavuzu edinen işçi ve köylü partisi kapatıldı. (1925)

Sınıf mevzilenmesi gereği, Kemalist devrim zigzaglar, duraksamalar gösterdi, sonuna vardırılamamış ve ilk fırsatta hedefinden saptırılmış bir demokratik devrim olarak kaldı. Kemalist devrim ekonomik tabana inerek karşı-devrimci güçlerin, (emperyalizmin işbirlikçisi kapitalistlerin, büyük toprak sahiplerinin, tefeci-bezirgân takımının ve öteki feodal unsurların) kökünü kazıyamadı, (karşı devrimci güçler kendileri için elverişli şartlara kavuşunca karşı-devrimi tezgâhladılar. Gereken devrimci bilinç ve uyanıklığı gösteremiyen, karşı-devrimci çevrelerin oyununa gelen ve sık sık kendi bindiği dalı kesen durumlara düşen asker-sivil aydın zümre ikinci plana itildi; işbirlikçi sermaye ve feodal mütegallibe, tahakkümü kuruldu. İstilâcı olarak, savaşla kovulan emperyalizm. «Nato müttefiki» kisvesi altında yurda yeniden girdi. Öyle ki, bugünün Türkiye'si millî kurtuluş savaşımızdan doğmuş olan bağımsız, anti-emperyalist ve ilerici Türkiye değildir artık. Bugünün Türkiye'si, İkinci Dünya Savaşı yıllarından bu yana, gerici güçlerin adım adım gerçekleştirebildikleri karşı-devrimin ürünü Amerikan emperyalizminin ve onun işbirlikçisi kapitalistler sınıfı ve feodal mütegallibenin sömürü ve tahakkümü altında bağımlı bir ülkedir.

II

Türkiye bugün emperyalist dünya sistemi içinde, sömürülen ülkeler safında geri bir tarım ülkesidir. Emperyalizm, (çağdaş kapitalizm), 19. yüzyılın sonlarından bu yana batının kapitalist ülkelerinde teknolojik gelişmeler yüzünden üretimin ve sermayenin yoğunlaşması sonucu üretimin sosyal niteliği ile üretim araçlarının ve sonuçlarının özel mülkiyeti arasındaki çelişkinin derinleşmesiyle varılan kapitalizmin son aşamasıdır.

Emperyalizm aşamasında, daha önceki serbest rekabet kapitalizminden farklı olarak üretimde ve sermayede yoğunlaşmanın yüksek bir dereceye varmasıyla meydana gelen tekeller, ekonomik hayatta tayin edici rol oynamaktadır. Bu tekelleşme seyri, banka sermayesiyle sanayi sermayesinin kaynaşmasını sağlamış ve bu malî sermaye (finans-kapital) temeli üzerinde bir malî oligarşi kurulmuştur. Bu aşamada sermaye ihracı emtia ihracından ayrı olarak, özel bir önem kazanmıştır. Dünyayı aralarında bölüşen uluslararası tekelci kapitalist birlikler kurulmuş, en büyük kapitalist devletler tarafından dünyanın toprak bakımından bölüşülmesi tamamlanmıştır. Bunlar emperyalizmin tarihin doğruladığı temel özellikleridir.

Bugün emperyalist tekeller, çağdaş kapitalist sömürü sistemini ayakta tutabilmek için en üstün kapitalist kârları sağlamak zorundadırlar. Bunun için de kendi ülkelerinin emekçi halkını sömürmek, yoksulluğa itmekle kalmıyorlar; başka halkları özellikle geri bırakılmış ülkeler halklarını köleleştiriyorlar, sistemli şekilde o ülkeleri talan ediyorlar. Emperyalist ülkeler hep bu en üstün kâr uğruna kendi ekonomilerini savaş ekonomisine dönüştürmüşlerdir ve yer yer kanlı savaşlar çıkarmaktadırlar.

Birinci emperyalist dünya savaşından bu yana birbiri ardından bunalımlar geçiren emperyalizmin, tekellerle devletin tam kaynaşması sonucu tekelci devlet kapitalizmi biçimine bü-

rünmesi, kapitalizmin çelişkilerini daha da keskinleştirmiştir. Sonucu olduğu teknolojik gelişmeyi baltalamak zorunda kalması en geniş insan yığınlarına ölüm, açlık ve yoksulluk getiren sömürücülüğü ve saldırganlığı, emperyalizmin kapitalizmin sadece son aşaması değil, kapitalizmin can çekişme aşaması olduğunun kanıtlarıdır.

Bugün dünyanın birçok ülkeleri (dünya nüfusunun üçte biri) emperyalizmin sömürü alanı dışına çıkmış, sosyalizmin yolunu tutmuşlardır. Emperyalist dünya sisteminin sınırları daralmıştır. Bugün emperyalist sömürüye uğrayan halklar emperyalizme karşı, silâhlı mücadeleyi de içeren başarılı direniş hareketleri içindedirler. Ama, coğrafya bakımından daha dar bir alana sokulmuş bulunsa da, eski sömürü yöntemlerini, bir ölçüde değiştirmek zorunda bırakılmış olsa da, kapitalist pazarın en ücra yerlere kadar ulaştığı bugünün emperyalist dünyasında emperyalist sömürü azalmamış tersine daha da yoğunlaşmıştır.

Emperyalizmin, sömürü alanı olan ülkelere kabul ettirdiği işbölümü, sömürülen tarım ülkelerinin yeraltı zenginliklerini tüketen bir istihraç sanayiinin (madenciliğin) gelişmesi ve genel olarak sanayiin, özellikle üretim araçları sanayiinin baltalanması sonucunu verir. Dünya pazarını denetimi altında tutan emperyalist tekeller sömürülen ülkelerin ihraç ettikleri besin ürünlerinin ve hammaddelerin fiyatlarını mümkün olduğu kadra düşük tutarlar, buna karşılık gelişmiş kapitalist ülkelerin ürettikleri sanayi ürünlerinin fiyatlarını durmadan yükseltirler. Bu durumda sömürülen ülkenin dış ticaret açığı yıldan yıla büyür, uçurumlaşır. Emperyalizmin sömürülen ülkeye deva olarak sunduğu «dış yardım», özünde emperyalist ülkenin sermaye ihracı zorunluluğunu yerine getirir ve zaten emperyalizmin sömürdüğü geri ülkeden alıp götürdüğü değerlerin küçük bir kısmını teşkil eder. Bu «yardımın» da emperyalist talanı daha yoğunlaştıracak şekilde sarfedilmesi şart koşulur.

III

Yurdumuz Türkiye emperyalizmin sömürü mekanizmasının dişlilerine yakalanmıştır. Türkiye'de üretim araçlarının ve toprağın mülkiyeti özel mülkiyettir. Devlet de kapitalistlerin, büyük toprak sahiplerinin, tefeci bezirgânların etkisinde olduğuna göre, bir devlet sektörünün varlığı bu genel kuralı değiştirmemektedir. Bu özel mülkiyet ilişkileri şehirlerde kapitalist, tarım bölgelerinde de, geniş ölçüde feodal nitelik taşır. Bu özel mülkiyet düzeni, emperyalizme bağımlı sınıflar olan işbirlikçi kapitalistler sınıfının ve feodal mütegallibenin özel mülkiyet düzenidir. Emperyalizmle ittifak halinde sömürü ve tahakkümlerini sürdüren egemen sınıflar bunlardır.

İşbirlikçi kapitalistler sınıfı emperaylizme doğrudan doğruya bağlı dış ticaret alanını, bankacılığı, sigortacılığı, (hileli ithalat niteliği taşıyan) montaj ve ambalaj sanayii gibi alanları elinde tutmakta ve yatırım bakımından bu en önemli ticaret ve sanayi kollarında elde ettiği yüksek kârların sağladığı olanaklarla ve emperyalizmin de desteği ile Türkiye ulusal ekonomisinin tümünü tahakkümü altına alabilmektedir. Bu sınıf, gerçekten ulusal bir ekonominin kurulmasını, gerçek sanayileşmeyi ve iktisadi kalkınmayı baltalamaktadır. Belirli bir ölçüde döviz tasarrufu sağlıyarak emperyalizme bağımlılığı ve dolayısıyle emperyalist sömürüyü nispeten azaltma doğrultusunda kapitalist üretimde bulunan burjuvazi ile bu alandaki ticaret burjuvazisi de (burjuvazinin bu millî kolu) ağır basan işbirlikçi sermayenin karşısına bağımsız bir güç olarak çıkamamaktadır. Güçsüz bir millî burjuvazinin varlığı, işbirlikçi sermayenin Türkiye ekonomisi üzerindeki tahakkümüne sözü edilecek bir engel teşkil etmemektedir.

Feodal mütegallibe, Doğu ve Güney doğu Anadolu'da olduğu gibi tipik derebey-toprak kölesi ilişkileri içinde sömürüsünü devam ettiren feodal ağalar; kapitalist tarım işletmesi görünüşü altında feodal izler taşıyan bir sömürü ve tahakkü-

mü sürdüren ve çıkarları köy emekçisinin demokratik hak ve özgürlüklerine sahip, eşit vatandaş durumuna ulaşmasını engellemeyi emreden büyük toprak sahipleri, işbirlikçi sermayenin denetimi altında olan bankaların desteğiyle tarım emekçisini en gaddarca bir sömürüye uğratan tefeci-bezirgân sermayesi ve bütün kapitalizm öncesi sömürücü unsurlardan oluşmaktadır. Doğal ekonomi şartlarında geri tarımsal üretim feodal mütegallibe egemenliği için elverişli zemin teşkil etmektedir.

Türkiye'nin feodal ilişkileri barındıran bağımlı kapitalist düzeni, burjuva devrimler çağında bir burjuva demokratik devrimden geçerek kapitalist gelişme olanağını bulmuş olan batının kapitalist ülkelerinin düzeninden nitelik bakımından farklıdır. Gelişmiş kapitalist ülkelerden farklı olarak Türkiye'de işçi sınıfının ve köylülüğün karşısında yer alan egemen sınıf kapitalistler sınıfı değildir, **emperyalizmin işbirlikçisi** kapitalistler sınıfıdır, ve onun taşradaki müttefiki kapitalizm öncesi asalak sınıflardır ki, bunlar gelişmiş kapitalist ülkelerde çoktan tarihe karışmışlardır. Batıda, hiç değilse ilk aşamasında, kapitalist üretim ilişkileri ekonomide ve toplumsal hayatın bütün alanlarında kalkınmaya destek olmuştur. Bağımlı kapitalist üretim ilişkileri ve onunla birlikte varlığını sürdüren yarı-feodal üretim ilişkileri Türkiye toplumunda üretici güçlerin gelişmesine, hatta mecvut üretici güçlerin toplum içinde tam olarak kullanılmasına gerçek sanayileşmeye, gerçek iktisadî kalkınmaya engel teşkil etmektedir. Türkiye, sayısı milyona yaklaşan insanının işgücünü gelişmiş kapitalist ülkelere ihraç eden, yurt içinde milyonlarca emekçisini muattal durumda tutan, sanayi hammadeleri emperyalist tekeller tarafından talan edilen bir ülkedir. Bu üretim ilişkileri Türkiye'nin ayağına köstektir. Çünkü bu ilişkileri topluma zorla kabul ettiren egemen sınıfların sınıf çıkarları, toplumun emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen geri ülke durumunda kalmasını emretmektedir.

Bu işbirlikçi sınıflar, emperyalist sömürü ile bağdaşan sınıf çıkarları gereği, emperyalizmin talan ettiği ve kölcleştirdiği ülkelere zorla kabul ettirdiği işbölümünü Türkiye hesabına kabullenmişlerdir.

Yabancı tekellerin yurdumuzun bütün zenginliklerine sahip çıkması, gerçek sanayileşmeye yönelmemizi engellemesi. altı milyonu aşan açık, ve gizli işsizler ordusu, her geçen yıl genişleyen dış ticaret açığı, devlet olarak gırtlağa kadar borçlu durumumuz, bu iflâs durumunun tabii sonucu, Türkiye'nin enflasyon - devalüasyon - enflasyon kısır döngüsüne girmiş olması, talandan emperyalist tekellerin arslan payını, bir avuç işbirlikçi asalağın da sus payını almasına karşılık, halkımızın yoksulluğunun gittikçe derinleşmesi, hep emperyalizmin yerli işbirlikçi sınıflar aracılığıyla Türkiye'ye dikte ettiği işbölümü sonuçlarıdır.

Bu duruma düşürülmüş bir ülkede en derin sosyal adaletsizliklerin yer alması doğaldır. Millî gelir bakımından dünya sınıflandırmasında listenin en sonlarında gelen Türkiye'de, bu millî gelir feodal petrol şeyhliklerine yakışır bir adaletsizlikle dağıtılmaktadır. Toprak dağılımı da tarihinde hiç bir zaman gerçek bir toprak reformu görmemiş bir ülkede olabileceği gibidir. Tarım nüfusunun %69'u tarıma elverişli toprakların dörtte birine sıkışmış kalmıştır. Bu nüfus Türkiye'nin 18 milyonluk yoksul köylüler ordusunu teşkil eder. Finansman mekanizması da emperyalizme uyduluğu pekiştirecek biçimde çalışmaktadır. Emperyalizmin doğrudan doğruya denetiminde olan bankalar, gerçek üreticiyi ezecek, işbirlikçi kapitalistleri, büyük toprak ağalarını, tefeci - bezirgân tayfasını ve çeşitli aracıları güçlendirecek şekilde işletilmektedir.

Türkiye'nin feodal ilişkileri barındıran bağımlı kapitalist düzeninin politika alanındaki ifadesi Filipin demokrasiciliği denen anti-demokratik düzendir. Dış görünüşteki benzerliklerine rağmen, burjuva parlemanter demokrasisinden nitelik bakımından apayrı bir şey olan bu anti-demokratik düzen, ulusal

güçleri parlemanter politika dışında tutarak işbirlikçi kapitalistlerin ve feodal unsurların egemenliğinin ve sömürüsünün dayanağı olmaktadır.

IV

Feodal ilişkileri barındıran bağımlı kapitalizm şartlarında şehir ve köy emekçilerinin çifte sömürüsü yoğunlaştıkça, her geçen gün safları sıklaşan Türkiye proletaryasının bilinci bilenmekte ve işçi sınıfı ile sömürücüleri arasındaki sınıf mücadelesi keskinleşmektedir. Büyük İşçi Yürüyüşü (1970 Haziran Olayları) ve her geçen gün yoğunlaşan ve güçlenen işçi direnişleri bu devrimci birikimin belirtileridir. Kapitalist sömürü boyunduruğunu kırmanın ve bütün çalışanların düzeni olan sosyalizmi gerçekleştirmek için gerekli devrimci adımları atmanın tek kurtuluş yolu olduğu bilinci, işçi sınıfı saflarında yayılmaktadır. En ileri ekonomi biçimine bağlı olan, safları gittikçe sıklaşan ve sıklaştığı ölçüde devrimci güç olarak ağır basan; durumu bilinçlenmeye ve örgütlenmeye, devrimci disiplin ruhunu benimsemeye en elverişli sınıf olarak, en çok sömürülen sınıf olarak, Sosyalist devrimde «kaybedecek yalnız zincirleri» olan sınıf olarak işçi sınıfı, sosyalizme varan devrimci yolunda başı çeken devrimci güçtür.

Türkiye emekçilerinin en kalaablık kitlesi olan yoksul köylülük, toplumun en çok ezilen emekçi yığınlarını teşkil etmektedir. Yoksul köylülüğün bu durumu, ve Türkiye şartlarında en köklü bir demokratik dönüşümün bile bu 18 milyonluk kitlenin mesclesini çözüme bağlayamıyacağı ve yoksul köylülüğün meselesinin ancak gerçek bir sanayileşme ile çözülebileceği ve çağımızda bu sanayileşmenin ancak sosyalizm ile mümkün olduğu gerçeği, bu emekçi sınıfı devrimin temel gücü haline getirmektedir. Öyle ki, Türkiye'de devrim, hem işçi sınıfı, hem yoksul köylülük temeline dayanmaktadır, gücünü emekçi

halkın büyük çoğunluğunu teşkil eden bu yığınlardan almaktadır.

Emperyalizmin ve yerli işbirlikçi, asalak sınıfların çifte sömürüsüne uğrayan Türkiye'de ergeç orta köylülük ve şehir küçük - burjuvazisi (zanaatçı ve esnaf) ve genellikle bu kökenden gelen ve ona bağlı kalan asker-sivil aydın zümre, sınıf çıkarları gereği, antiemperyalist ve anti-feodal devrimde, devrimci saflarda yerini alacaktır. Bir miktar üretim aracına ve toprağa sahip olmasına, kimi durumlarda işgücü satın almasına rağmen, geçimini daha çok emeği ile sağlayan, yani emekçi yanı mülk sahibi yanına ağır basan şehir ve köy küçük burjuvazisi, feodal ilişkileri barındıran bağımlı kapitalist ülkemizde sömürülen kalabalık bir kitle teşkil etmektedir. Orta köylülüğün ve şehir küçük burjuvazisinin en yoksul katlarının sosyalist devrimde de, devrimden yana bir tutum benimsemesi ve işçi sınıfı ile yoksul köylülüğün safında yerini alması beklenmelidir.

Devrim, işçi sınıfı önderliğinde, işçiler gibi devrimi sonuna kadar vardırmaya azimli yoksul köylülüğün, ve bütün devrimci sınıf ve zümrelerin, devrimci güçbirliği içinde, yararattıkları eser olacaktır. Çağımızda işçinin ve yoksul köylülüğün ağırlığını ve damgasını taşımayan hiç bir ilerici hareket gerçek devrim olamaz. Onun için çağımızda bütün devrimler şehir ve köy emekçilerinin düzeni olan sosyalizme yönelmek zorundadır. Sosyalizme ulaşamayan her devrimci hareket hedefinden sapmaya ve karşı-devrim batağına saplanmaya mahkûmdür.

V

Sosyalist devrim gerçekleşmeden çalışanlar için gerçek kurtuluş ve mutluluk yoktur. Sosyalist devrim, kapitalist üretim ilişkilerine son verir, böylelikle insanın insan tarafından sömürüsünü ortadan kaldırır. Sosyalist devrim üretim araçla-

rının özel mülkiyeti ile üretimin kolektif niteliği arasındaki çelişkiyi üretim araçlarının mülkiyetini kolektif niteliğe kavuşturarak çözüme bağlar. Sosyalist Devim kâr esasına dayanan kapitalist meta üretimi yerine, toplumun bütün üyelerinin refahını gözeten üretimin sosyalist örgütlenmesini gerçekleştirir. Ve insanın maddî, manevî açılıp serpilmesi şartlarını yaratan gelişmiş toplum biçimini gerçekleştirir.

Sosyalist devrimin şartlarını hazırlayabilmek ve bu devrimi gerçekleştirebilmek için proletarya ve yoksul köylülük siyasî iktidara geçebilmeli ve sosyalizmin yolundaki bütün engelleri birer birer ortadan kaldıracak duruma gelmelidir. Bu da ancak işçilerin ve yoksul köylülerin şimdiki genel sömürülme bilincinden daha yüksek bir devrimci bilinç düzeyine ulaşmaları, sosyal devrimin tarihî anlamını ve niteliğini kavramaları, bütün şekilleriyle devrimci mücadeleyi verebilecek bir proleter devrimci partiyi, kendi partilerini örgütlendirmeleriyle mümkündür.

Türkiye işçi sınıfının ve yoksul köylülüğünün devrimci hareketi, halkların dünya ölçüsünde yer alan devrimci savaşının bir parçasıdır ve bu savaştan manevî güç alır. Devrimci hareketimiz en derin yurtseverliğin tamamlayıcısı olan proleter enternasyonalizmi zihniyeti içinde hareket etmekle yükümlüdür.

VI

Türkiye halkı gerçek mutluluğu ancak sosyalist toplumda tadacaktır. Ancak, proleter devrimci hareketimizin sosyalizm doğrultusunda kısa vadeli hedeflerini tespit ederken, Türkiye'de son çeyrek yüzyıl içinde bir karşı - devrimin yer aldığı ve dış görünüş ne olursa olsun, Kemalist devrimin halkımıza sağladığı kazançların birer birer yitirildiği ve Türkiye'nin bir kez daha emperyalist boyunduruğu altına alındığı ve toplu-

mumuzun hâlâ kapitalizm öncesi ilişkileri barındırdığı gerçeğinden hareket edilmelidir. Emperyalist dünya sistemi içinde bağımlı ve yarı-feodal bir ülkede ancak sosyalist devrimin şartlarının yaratılması söz konusu olabilir. O ülkeyi sosyalist devrimin eşiğine ulaştırabilmek için, ilk önce emperyalizmi kapı dışarı etmek ve emperyalizmin işbirlikçisi ve müttefiki asalak sınıfları etkisiz hale getirmek gerekir. Atılacak ilk devrimci adım, ülkeyi bağımsız ve demokratik bir ülke durumuna yükseltmektir. Bunu başaracak olan devrim, **Millî Demokratik Devrim**'dir. Millî Demokratik Devrim sosyalist devrimin gerçekleşme şartlarını hazırlayan devrimdir.

Bu devrim millî devrimdir, çünkü çözüme bağladığı çelişki Türkiye toplumunun tüm ulusal güçleri ile emperyalizm arasındaki çelişkidir. Ve bu devrim millî bağımsızlığı gerçekleştirir, ve o siyasî bağımsızlıkla yetinmeyerek bağımsızlığı iktisadî alanda ve bütün alanlarda gerçekleştirmek için işbirlikçi kapitalistler sınıfının elindeki kaleleri millîleştirir. Bu devrim millî devrimdir, çünkü sınıf çıkarı köylülüğün ulusun bireyleri, özgür ve eşit vatandaşlar topluluğu durumuna gelmesini önlemekte olan, yani uluslaşmaya karşı olan feodal mütegallibenin, sömürü ve tahakküm olanaklarını köklü demokratik dönüşümlerle ortadan kaldıracaktır. Feodal ve kozmopolit kültürü alt edip, ulusal devrimci kültürü egemen kılacaktır. Feodal bölünmeyi önleyerek ülkenin toprak birliğini ve iktisadî yaşantı birliğini gerçekleştirecektir.

Bu devrim demokratiktir, çünkü toplumun ileri atılımı önünde engel olan, gericiliği durmadan üreten feodalizm batağını kurutacaktır. Feodal ilişkilere son verecek köylülüğün demokratik hak ve özgürlüklerini gerçekleştirecektir; dil, ırk, din farkı gözetmeksizin toplumdaki bütün bireylerin eşitliğini, demokratik hak ve özgürlüğünü sağlayacaktır. Emperyalizmin, özellikle Kürt etnik topluluğu konusunda oynamaya çalıştığı «böl ve hükmet» oyununu bozacak; nerede belirirse belirsin,

gerçek yurtseverliğin karşıtı olan şoven eğilimleri, bütün çağdışı uygulamaları (asimilasyon) tasfiye edecektir. Her bakımdan eşit ve özgür Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları topluluğu durumuna yükseltilen Türkiye emekçi halkının bütün kesimlerinin kardeşlik, birlik ve dayanışmasını perçinleyecektir. Emperyalizmin ve onun hizmetindeki güçlerin anti-demokratik düzeni yerine, bütün millî sınıf ve zümrelerin, örgütlü olarak, katılacağı ve toplumun kaderinin tayininde rol oynayacağı gerçekten demokratik düzeni kuracaktır.

PROGRAM

Bu ilkelerden hareket eden proleter devrimci hareketimiz, 1919'dan bu yana bilimsel sosyalizmi kılavuz edinen sosyalist eylemin mirasçısı ve sürdücüsü sıfatıyla, bütün devrimci eylem olanaklarını seferber ederek ve Anayasa'nın sağladığı demokratik hak ve özgürlükleri son katresine kadar kullanarak, sosyalist bir Türkiye yaratma yolunda aşağıdaki asgarî programı gerçekleştirmek için mücadele edecektir.

A

GERÇEK DEMOKRASİ İÇİN

1) Anayasa'nın demokratik özü ile çelişen, işbirlikçi kapitalistler sınıfının ve feodal mütegallibenin tezgâhladığı ve bu sınıfların hizmetinde bir araç durumunda olan burjuva parlemanter görünüşlü anti-demokratik siyasî düzene son verilmesi. Emperyalizmle çelişen bütün devrimci sınıf ve zümrelerin yer alacakları ve ağırlıklarını duyuracakları gerçekten demokratik bir siyasî düzenin kurulması.

Ulusun egemenliğini emreden Anayasa'nın emekçi halk açısından, millî demokratik anlayışla yorumlanması ve uygulanmasıyla, devlet organlarında bütün ulusal sınıf ve zümrelerin güçleri oranında temsilinin sağlanması.

2) Küçük burjuva radikalizminin damgasını taşıyan ve genel çizgileriyle demokratik olmakla birlikte, gene de işbirlikçi sermaye ve feodal mütegallibeye taviz niteliğinde bazı gerici hükümler taşıyan Cumhuriyet Anayasasını millî demokratik anlayışla incelenmesi, Millî Demokratik Devrimin zorunlu kıldığı reformları, millileştirmeleri ve genel tedbirleri engelleyen bütün hükümlerin Anayasa'dan çıkarılması. Anayasa'nın tümüyle, Millî Demokratik Devrimin pürüzsüz hukukî dayanağı durumuna getirilmesı, anti - demokratik kanunların yürürlükten kaldırılması.

3) Burjuva parlemanter görünüşlü anti-demokratik düzen şartlarında, bütün maddî ve manevî baskı olanaklarına sahip bulunan işbirlikçi sermaye ve feodal mütegallibe geniş halk yığınlarını tutsak durumunda tutabildiğinden ve köklü demokratik dönüşümlerle emekçi halkın bu tutsaklık durumun son verilmediği sürece hiç bir seçimin demokratik nitelik taşımayacağı ve bu yoldan halkın iradesi tecellî edemeyeceğinden, Türkiye halkının seçim müessesesi yoluyla egemenliğini gerçekleştirebilmesi için Millî Demokratik Devrimin başlıca görevlerinin yerine getirilmesiyle gerçekten demokratik şartların yaratılması.

4) Bu uğurda çok yönlü mücadeleye paralel olarak anti - demokratik hükümler taşıyan Siyasî Partiler Kanununun, Seçim Kanununun değiştirilmesi, Emekçi halkın serbestçe örgütlenmesinin hukukî ve diğer bütün engellerinin kaldırılması; şehir ve köy emekçilerinin kendi siyasî, meslekî ve diğer örgütleri içinde birleşmelerini sağlayacak halk egemenliğinin hukukî dayanağı niteliğinde demokratik kanunların kabulü ve uygulanması.

Bütün siyasî ve diğer örgütlerin toplumdaki hangi sınıf ya da zümrelerin teşkilâtı olduklarını açıkça ifade etme zorunluluğu. Partilerin ve diğer örgütlerin izledikleri siyasî çizgi ile adına hareket edildiği iddia edilen sınıf ya da zümrenin çıkar-

ları arasında bağdaşma bulunması zorunluluğu. Emperyalizmin ve işbirlikçisi gayrî millî sınıf ve zümrelerin bağımsızlık ve demokrasi ile bağdaşmayan amaçlar güden siyasî ve diğer öğgütleri kuramamaları. Seçmenlere seçtikleri temsilcilerini geri çağırma hakkının tanınması. Memur, asker-sivil aydınlara siyasî faaliyet hakkının tanınması. Bunların gerçekleşmesiyle varılacak olan demokratik ortamda Türkiye halkını teşkil eden bütün sınıf ve zümrelerin, kendi meslekî, siyasî ve diğer örgütleri içinde birleşme olanağına kavuşması ve halkımızın örgütlü olarak gerçek halk egemenliğini gerçekleştirmesi.

B

TAM BAĞIMSIZLIK İÇİN

Türkiye'nin siyasî, askerî, kültürel bağımlılık durumuna ve bunların temelinde yatan iktisadî bağımlılığa son verilmesi ve **tam bağımsızlığı** gerçekleştirmek amacıyla:

1) ABD ile Türkiye arasındaki ulusal bağımsızlığa aykırı bütün anlaşmaların feshi, Türkiye'nin batılı emperyalist ülkelerin, dünya ölçüsünde kurmuş oldukları sömürü ve tahakkümü sürdürmek ve yoğunlaştırmak, bu sömürü ve tahakküm alanını daha da genişletmek amacıyla kurulmuş bir askerî ittifak olan ve Türkiye'ye gerçek bir savunma sağlamadığı gibi Türkiye'yi iradesi dışında çıkacak bir nükleer savaşta ilk dövülecek hedef durumuna getiren NATO üyeliği ve NATO'yu tamamlayan aynı nitelikte bir ittifak olan CENTO üyeliği durumuna son verilmesi. Yabancı üslerin kaldırılması. Bütün yabancı askerî birliklerin ve şahısların, yabancı uzman ve danışmanların Türkiye topraklarından çıkarılması.

2) Türk ordusunun, millîci geleneklerine uygun şekilde, kendi komutanlarının komutası altında, ikmalini ulusal kaynaklardan sağlayarak, millî bir strateji içinde, yurdun savun-

masını sağlaması ve bunda her şeyden önce kendi halkının aktif desteğine ve kendi savaş gücüne güvenmesi ve dayanması. Ordunun sırf tüketici durumdan çıkarılarak, mümkün olduğu ölçüde, üretime katılmasının sağlanması. Asker-emekçi kaynaşmasının ve dolayısıyle ordunun ulusçu, halkçı niteliğinin bu yoldan kuvvetlendirilmesi.

3) Emperyalizmin şehirdeki müttefiki işbirlikçi sermayenin emekçi halkı sömürme, ona tahakküm etme olanaklarının elinden alınması. Yabancı şirketlerin, dış ticaretin (ithalat ve ihracat), bankacılık ve sigortacılığın, (gerçek sanayileşmeyi temsil etmeyen) montaj ve ambalaj sanayiinin madenlerin, petrolün, halk için hayatî önemi olan sanayi işletmelerinin, fiilen yabancıların eline geçmiş toprakların (özellikle sahillerin) millileştirilmesi.

4) Emperyalizmin tarım bölgelerindeki müttefiki feodal mütegallibenin (çiftlik beyleri, feodal ağalar, tefeci - bezirgân ve tarımsal bölgelerde barınabilmekte olan bütün kapitalizm - öncesi unsurların) emekçi halkı sömürme, ona tahakküm etme olanaklarının elinden alınması. Bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin kaçınılmaz görevi toprak reformunun en köklü biçimde ve en kısa bir süre içinde gerçekleştirilmesi.

5) Millileştirilmiş bankaların köy ve kasaba üreticisinin hizmetinde işletilmesi. Tefeci bezirgân takımının sömürü olanaklarının bu asalak sınıfın elinden alınması.

C

TEMEL HAKLAR

1) Anayasa'da yazılı temel hakların (madde 10-34) kesinlikle uygulanması «dil, ırk, cinsiyet, siyasî düşünce, felsefî inanç, din ve mezhep ayrımı gözetilmeksizin» (Anayasa madde

12) bütün Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarının eşitliğinin gerçekten sağlanabilmesi için imtiyaz ve baskıların kaldırılması.

2) Bütün devlet mekanizmasında demokratik bir reformun gerçekleştirilmesi, vatandaş ile devlet arasında mütegallibe aracılığına son verilmesi, polis jandarma teşkilâtının demokratik anlayışla yeniden örgütlendirilmesi. «Kimseye eziyet ve işkence yapılamaz» (madde 14) cümlesi ile ifadesini bulan ve anti-demokratik düzende uygulanmayan Anayasa hükmünün gerçekten uygulanması.

3) Adalet mekanizmasının hızla işlemesinin sağlanması için gerekli tedbirlerin alınması. Adalet hizmetlerinin vatandaşa parasız olarak sağlanması. İnfaz sisteminin insanileştirilmesi.

4) Din işlerinin layiklik ilkelerine uygun şekilde yeniden örgütlendrilmesi. Birden çok dini ve mezhebi barındıran ülkemizde, diyanet işlerinin bir tek mezhebin hatta bir tek tarikatın kuruluşu gibi hareket etmesinin ve vicdan özgürlüğünü baltalar davranışlarda bulunmasının kesinlikle önlenmesi; herkesin her türlü baskı dışında, ibadette bulunmada ya da bulunamamada serbest olması anlamında (Anayasa Madde 19) layiklik ilkesinin tam olarak uygulanması.

D

İKTİSADİ KALKINMA PLANI
— HALK DEVLETÇİLİĞİ —

Emperyalizmin Türkiye'ye kabul ettirdiği işbölümünün sınırlarını yıkmak, sanayileşmek ve toprak reformunun gereklerini yerine getirmek, genel olarak toplumun üretim düzeyini yükseltmek, millî geliri artırmak, bu gelirin hakçasına dağılımını sağlamak, emekçi halkın refah ve mutluluğunu gerçekleştirmek ve sosyalist kuruluş aşamasına geçişin şartlarını hazırlamak için:

1) Uygulamada emperyalizmin ve işbirlikçilerin çıkarlarıyla bağdaşabilen, genellikle şehir ve köy emekçilerinin özlemlerine karşılık vermeyen mevcut beş yıllık iktisadî kalkınma planının yürürlükten kaldırılması, ağır sanayie, üretim araçları üretimine öncelik veren ve böylelikle emekçi halkın refahını uzun vadede güvenlik altına alan, ürünlerin herkese üretimine göre dağıtımını sağlamayı hedef tutan, bölgesel farklara (özellikle doğu Anadolu ile ülkenin batısı arasındaki farka) son vererek vatandaşlar arasında eşitsizliği belgeleyen «mahrumiyet bölgelerini» ortadan kaldıran bir iktisadî Kalkinma Planının hazırlanması. İşçi ve köylü temsilcilerinin planın hazırlanmasına aktif olarak katılmalarının sağlanması. Planın uygulanmasında yetkili devlet organlarıyla birlikte işçi ve köylü kuruluşların da görev almaları. Bütün devlet ve özel işletmelerin ve kurumların, denetim altına alınarak plana uygun şekilde faaliyette bulunmalarının sağlanması.

2) Devlet sektöründeki işletme ve kurumların, özel teşebbüsçü, gerici iktidarların elinde devlet kapitalizmi kurumları durumuna düşürülmesi haline son verilmesi. Bu işletme ve kurumların halk devletçiliği anlayışıyla emekçi halkın yararına yönetilmelerinin sağlanması. Devletçiliğin «devletin henüz kucaklayamadığı üretim ve ticaret alanlarının özel şahıslara açık olması» şeklinde anlaşılması ve bu anlayışla, devlet sektörünün alanını gittikçe genişleten bir karma ekonomi politikasının uygulanması. Böyle bir halk devletçiliği politikası gereği, halkın genel ihtiyaçlarını karşılayan bütün sanayi, yapı ve ticaret alanlarının millileştirilmesi.

3) Millileştirilen dış ticaretin yabancı şirketlerin, montaj ve ambalaj sanayiinin, büyük iktisadî işletme ve kurumların, bankacılık ve sigortacılığın, madenler ve petrolün, yol ve baraj inşaatının, fiilen yabancıların eline geçmiş olan toprakların, iktisadî kalkınma planının hedeflerine uygun şekilde yönetilmesi. Plan gereğince bütün bu alanlarda ve açılacak olan yeni fabrika ve işletmelerde, küçük sanayide ve tarımda bir

çalışma seferberliğinin gerçekleştirilmesi. Herkese çalışma olanağının sağlanması, işgücü ihracına son verilerek en büyük değer olan Türkiye işçisinin emeğinin kendi ülkesinin iktisadî kalkınmasına harcanacağı şartların yaratılması.

4) Millileştirilen dış ticarette, ithalatın, üretim aracı imal eden makinelerin ithaline, genel olarak gerçek sanayileşmenin ve halkın mübrem ihtiyaçlarının zorunlu kıldığı maddelerin ithaline inhisar ettirilmesi. İthalatın hiç bir sınırlamaya boyun eğilmeden gerekli malları en uygun şartlarla teklif eden ülkelerden yapılması. İhraç olunan ürünlerimizin ülke içinde işlendikten ve değerlendirildikten sonra ihracı. Türkiye'nin yurtdışındaki ticarî itibarını zedeleyecek olan davranişların (kötü mal teslimi, döviz kaçakçılığı vb.) kesin olarak önlenmesi. Gerçek sanayileşmenin sağlayacağı üretim düzeyinin yükselmesi şartlarında bu doğrultuda bir dış ticaret politikasıyla dış ticaret açığının kapatılması.

5) Millileştirilen yabancı şirketlerin, montaj ve ambalaj sanayiinin hileli ithalat durumundan çıkarılıp, döviz tasarrufu sağlayan gerçek ulusal sanayiye dönüştürülmesi, rasyonel üretim şartlarının yaratılması için özel bir planının uygulanması.

6) Kredi olanaklarının iktisadî kalkınma planının ihtiyaçlarına karşılık verecek şekilde kullanılması. Millileştirilen bankacılığın, halk devletçiliğinin finansmanını ana görev saymakla birlikte, henüz millileştirilmelerin kapsamına girmeyen özel şahıslara ait sanayi işletmelerinin kredi ve hammadde ihtiyaçlarının karşılanması.

7) Millileştirilen madenler ve petrol alanında, bu toprakaltı zenginliklerinin azamî ölçüde yurt içinde işlenip değerlendirilmeleri ve mamûl olarak yurt içinde tüketimi ya da ihracı amacını güden bir planın uygulanması. Bu alanda sermaye ve emek israfının önlenmesi, rasyonel üretim şartlarının gerçekleştirilmesi.

8) İç ve dış turizmin devlet tarafından düzenlenmesi, yö-

netimi ve denetimi. Deniz ve nehir kıyı topraklarının kamulaştırılması, millî parklar alanının genişletilmesi. Yerli-yabancı özel turizm şirketlerinin faaliyetlerinin sınırlanması ve denetimi. Turizmden ülkeye azamî gelir sağlanması.

9) Bütün ilgili tarafların katılacağı bir uluslararası konferansta Türkiye'nin dış borçları meselesinin ele alınarak çözüme bağlanması. Varılacak olan tasfiye anlaşmasının, genellikle borcu veren ülkelerin emperyalist ülkeler olduğu, ve bunların da emperyalizmin sömürü mekanizmasının işletilmesiyle verdiklerinden kat kat üstün toplamlar tutan kârları Türkiye'den sistemli olarak sızdırdıkları, bu bakımdan esasta mağdur durumunda olanın Türkiye halkı olduğu ve zaten «dış yardım»ın Türkiye halkına değil, o halkı sömüren ve ezen bir avuç işbirlikçi azınlığa yapıldığını ve «dış yardım»ın kullanılış tarzının gözönünde tutan bir anlaşma olması için yoğun ve çok yönlü mücadele.

Güdülecek olan iktisadî kalkınma politikasında, geri bırakılmış bir ülkenin ancak, başta kendi halkının yaratıcı gücü olmak üzere, bütün ulusal kaynaklarını seferber ederek kalkınmasının mümkün olduğu ve tarihin geri bir ülkenin «dış yardım» ile kalkındığını kaydetmediği gerçeğinden hareket edilmesi. Dış kredilerden ancak çok elverişli şartlarda ve zorunluluk durumunda yararlanılması.

10) Türkiye'nin, Avrupa'nın gelişmiş kapitalist ülkelerinin yararına ve sanayileşmeleri kösteklenen Türkiye gibi geri bırakılmış ülkelerin zararına işleyen bir uluslararası kurum olan Avrupa Ekonomik Topluluğu (Ortak Pazar) aday-üyeliği durumuna son verilmesi. Ulusal sanayiin korunması için himayeci bir gümrük politikasının uygulanması.

11) Küçük esnaf ve zanaatçıların korunması. Bunların üretim ve satış kooperatifleri içinde birleşmelerinin teşviki. Yetenekli çırak ve kalfalara meslek okullarında eğitim olanağının sağlanması.

Genel olarak halk devletçiliğinin sağlayacağı gerçek sanayileşme ve üretim düzeyinin yükselmesi ile Millî Demokratik Devrimin iktisadî alandaki görevlerinin yerine getirilmesiyle Türkiye'nin tam bağımsızlığının gerçekleştirilmesi.

E

İŞÇİNİN SAVAŞ GÜCÜNÜ YÜKSELTMEK

Türkiye'nin bugünkü düzeninin milyonlarca şehir ve köy emekçisini kaçınılmaz olarak, açık ya da gizli. işsizliğe mahküm ettiği; bu sömürü düzeninin, çalışabilen ve çalışmaya azimli insanı çalışamama durumuna, ve bu durumdan doğan yoksulluk ve açlığa sürüklediği bu düzen durdukça, Anayasa'da yazılı çalışma hakkının (Madde 42) gerçekleşmesinin imkânsız olduğu; bu hakkın ancak halk devletçiliği şartlarında, sosyalizm doğrultusunda belli mesafenin aşılmasıyla uygulanabileceği gerçeğini gözönünde tutan parti, işçi sınıfının kısa vadede korunması ve savaş gücünün yükseltilmesi için aşağıdaki taleplerin ülke ölçüsünde gerçekleştirilmesi uğruna mücadele edecektir:

1) İşçilerin «insanlık haysiyetine yaraşır bir yaşayış düzeyine» ulaşmalarını (Anayasa Madde 41) sağlayacak bir asgari ücretin ve ücret bareminin uygulanması. «Kimsenin yaşına, gücüne, cinsiyetine uygun olmayan bir işte çalıştırılmaması», (Anayasa Madde 43) «her çalışanın dinlenme hakkına sahip» olması (Anayasa Madde 44), sekiz saatlık işgü, beş günlük iş haftası. 48 saatlık ücretli hafta ve bayram tatili, 30 günlük ücretli yıllık izin, (özellikle yıpratıcı üretim alanlarında bundan daha kısa bir işgünü ve iş haftası), zorunlu olduğu hallerde fazla mesai için asgari yüzde elli fazla ücret ödenmesi. Eşit işe eşit ücret, genel olarak kadın işçilerin korunması (gebelik izni, kreş vb.) bütün şehir ve köy emekçileri

için sosyal güvenlik, özellikle yıpratıcı iş kollarında (maden işçiliği vb.) erken emeklilik, fabrikalarda ve atelyelerde çalışma sağlığı şartları ve üretimin denetimi için komitelerin kurulması.

2) Anti-demokratik düzen şartlarında işçi sınıfına iradesi dışında egemen sınıflar tarafından kabul ettirilmiş (anti-demokratik düzenin ayrılmaz parçası olan) sarı sendikacılığa karşı en çetin savaş, Türkiye işçileri kendi meslek örgütleri içinde serbestçe birleşebilmeleri ve mücadelelerini örgütlü olarak yürütebilmeleri gerekli atılımların yapılması şartlarının yaratılması. Sendika ödentisinin patron tarafından tahsili usulünün kaldırılması. İşçi mahkemelerinde işçi aza. Toplu sözleşme ve grev hakkını sınırlayan bütün engellerin kaldırılması. Dayanışma grevi hakkının bütün emekçilere tanınması.

3) Uygulanmayan «sağlık hakkı»nın (Anayasa madde 49) uygulanması, bu amaçla mevcut hastane ve sağlık kurumlarının ıslahı, ihtiyacı karşılayacak şekilde yenilerinin açılması; tıbbın sosyalleştirilmesi. Bütün vatandaşlara parasız tıbbi bakım.

4) Emekçi ve dargelirli ailelerin sağlık şartlarına uygun konutlarda yaşamalarını sağlamak amacını güden planlı bir sosyal mesken politikası; (kısa vadeli tedbir olarak) gecekondu mevzuatının emekçi halk lehine olarak değiştirilmesi, lüks inşaatın yasaklanması. Konut kiralarının ücretler ve maaşlara uygun seviyede tutulması. Emlak sahiplerinin aşırı karlarının önlenmesi için kiraların denetim altına alması. Kiracılar arasında dayanışmayı sağlayacak birliklerin kurulması.

F

TOPRAK REFORMU

Kırlık bölgelerde, büyük toprak mülkiyetine ve ilkel tarıma dayanan feodal mütegallibe sömürü ve tahakkümüne son

vermek, köylülüğü demokratik haklara sahip özgür ve eşit vatandaşlar topluluğu durumuna yükseltmek, tarımsal üretim düzeyini yükseltmek, sanayileşmenin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlamak, hem şehirde, hem köyde sosyalist kuruluşun şartlarını hazırlamak, köylülüğe insanca ve uygar bir yaşantı sağlamak için:

1) Toprak ve tarım reformunun en köklü ve en hızlı biçimde gerçekleştirilmesi. Bu reformun, bir Toprak reformu bakanlığının planlama ve yönetimi altında, köylü toprak reformu komitelerinin de aktif olarak katılmasıyla demokratik tarzda gerçekleştirilmesi.

Toprağın, büyük toprak sahiplerinden alınıp «topraksız olan veya yeteri kadar toprağı bulunmayan çiftçiye toprak sağlamak amacıyla» (Anayasa madde 37) bu köy emekçilerine parasız olarak verilmesi. Topraklandırılan köylüye tarım araçlarının sağlanması yolunda her türlü kolaylığın sağlanması (Anayasa madde 37).

Köylüye dağıtılacak olan toprak alanı ve büyük toprak sahibine kamulaştırma dışında tutularak bırakılacak olan toprak alanı, toprağın verimliliğine, coğrafya - ulaştırma vb. bakımlardan durumlarına göre, uzmanların takviye ettiği köylü toprak reformu komitelerince, çiftçi ailelerinin geçimi ve tarım işletmesinin verimliliği gözönünde tutularak saptanması. Ormanların ve otlakların milli mülk ya da köylerin kolektif mülkü olarak, genelikle toprak reformunun kapsamı dışında tutulması.

2) Hiç bir sebeple toprak reformunun geciktirilmemesi, Toprak reformunda, henüz kadastosu yapılmamış yerlerde, geçici olarak, geleneksel yollarla tarla sınırlarının tespiti. Bütün ülke düzeyinde kadostro işlerinin en modern ve seri metotlara başvurularak en kısa zamanda tamamlanması.

3) Toprağın yeniden zengin çiftçilerin elinde toplanmasını ve öte yandan da tarım işletmelerinin verimli olmaktan

çıkacak şekilde bölünmelere uğramasını önlemek için gerekli tedbirlerin alınması.

4) Toprak reformunun, devleti mali yükler altına sokmayacak ve feodal mütegallibeye iktisadi güç kazandırmayacak şekilde, kapitalizm öncesi ilişkilere son verme anlamında gerçek demokrasiyi kurmak amacıyla uygulanması.

5) Toprak reformuna paralel olarak küçük tarım üreticisinin üretim düzeyinin yükseltilmesi, ürünün değerlendirilmesi, küçük ve orta köylü işletmelerinin kredi ihtiyaçlarının karşılanması. Büyük toprak mülkiyetinden doğan sömürü ile birlikte tefeci bezirgan sömürüsünün önlenmesi.

6) Gerekli bölgelere devlet traktör ve tarım makineleri istasyonlarının, gübre dağıtım merkezlerinin kurulması. Köylünün uygun şartlarla bunlardan yararlanmalarının sağlanması.

7) Küçük ve orta köylülerin ürünlerinin değerlendirilmesinde ve pazarlanmasında kooperatifçiliğin teşviki ve desteklenmesi.

8) Büyük kapitalist tarım işletmelerinin, genel kural olarak, toprak dağıtımına tabi tutulmaması; bunlarda ve uygun görülecek başka topraklarda, en bilinçli köy emekçilerinin (kollektivizasyon öncülerinin), gönüllü olarak katılacakları örnek tarım kooperatiflerinin kurulması. Tarımda kollektivizasyonun üstünlüklerinin; kollektivizasyonla, kaçınılmaz olarak kapitalist ilişkileri doğuran küçük mülkiyete son verileceği, tarım emekçisinin dağınıklıktan kurtulacağı, daha yüksek bir üretim düzeyinde köylüye refah ve uygar bir yaşantı sağlanacağı, böylelikle şehir ve köy arasındaki uçurumun doldurulacağı gerçeğinin köylülere, (kollektif çiftliklerin örneği de gösterilerek) sabırla anlatılması. Köylünün bilinçlenerek, gönül rızasıyla, kollektif çiftliklerde birleşmesinin sağlanması. Kollektifizasyon konusunda, köy emekçisinin, hiç bir şekilde zorlanmaması.

9) Tarım ürünlerini satın alan devlet kurumlarının sayı-

sının artırılması, bu kurumların kapsamının genişletilmesi, aracının tasfiyesi ile kurumların üretici lehine çalışmasının sağlanması.

10) Orman bölgelerinin millileştirilmesi. Toprak reformuna ve sanayileşmeye paralel olarak orman köylerinin orman bölgeleri dışına iskânı için uzun vadeli bir planın uygulanması. Çağdaş devlet orman işletmeciliğinin geliştirilmesi. Tarıma elverişli toprağın kıt bulunduğu ormanlık bölgelerindeki köylere, köylülerin geçimini sağlayacak ormanlık alanların köyün ortak mülkiyeti olarak verilmesi. Buralarda rasyonel bir orman işletmeciliğinin düzenlenmesi.

11) Erozyona karşı mücadele. Şehirler ve köyler halkının katılmasıyla en geniş bir ağaçlandırma kampanyasının açılması.

12) Toprak reformuna paralel olarak hayvancılıkta feodal ilişkilere son verilmesi. Otlakların tahripten kurtarılması ve ıslahı. Çağdaş entansif hayvancılığa geçiş şartlarının yaratılması. Bu amaçla devlet tarım işletmelerinin, haralarının, inekhanelerinin örnek devlet işletmeleri durumuna getirilmesi, kooperatifçiliğin teşviki. En bilinçli emekçilerin gönüllü katılmasıyla kollektif hayvancılık işletmelerinin kurulması. Hayvan neslinin ıslahı için devlet hayvan ıslah merkezlerinin geliştirilmesi. Hayvan hastalıklarına karşı devletin ve köy emekçilerinin ortak mücadelesi.

Genel olarak, tarımda, hayvancılık ve ormancılıkta, Millî Demokratik Devrimin görevlerinin yerine getirilmesi ve Türkiye'de feodal ilişkilere son verilmesiyle gerçek demokrasinin gerçekleştirilmesi.

G

VERGİ ADALETİ

1) Vergi sistemini demokratlaştırmak amacıyla zengin ile yoksul arasında bir ayrım gözetmeyen, adalete aykırı vasıtalı vergilerin asgariye indirilmesi ve zamanla kaldırılması. Zenginin çok, yoksulun az vergi ödeyeceği, istisnasız bütün gelirleri kapsayan dik skalalı bir gelir vergisinin devlet hazinesinin başlıca gelir kaynağı (zamanla tek gelir kaynağı) olmasının sağlanması.

2) Vergileme dışında tutulacak olan asgari gelirlerin, mükellefin ve ailesinin geçimini sağlayacak bir gelir düzeyinde toplanması.

3) Vergi adaletine en aykırı bir uygulama olan enflasyona karşı kesin tedbirlerin alınması.

4) Enflasyona karşı tedbir olarak, zorunluluk durumunda ve bir defaya mahsus olmak üzere özellikle spekülasyon ve vurgun yollarından elde edilen servetleri hedef tutan bir servet vergisinin uygulanması.

5) Veraset ve intikal vergilerinin fırsat eşitliğini sağlayacak şekilde değiştirilmesi.

Genel olarak, fıkaraları ezen, ve zenginı kayıran, adalete aykırı bugünkü vergi sisteminin yerine Demokratik Devrimin amaçlarına hizmet edecek olan adil bir vergi sisteminin konması ve uygulanması.

H

ULUSAL DEVRİMCİ KÜLTÜR İÇİN

1) Düşünce, bilim, sanat özgürlüğünün ulusal devrimci kültürü egemen kılmak amacıyla uygulanması. Gerici, faşist ve kozmopolit ideoloji ve kültüre karşı amansızca mücadele.

Bütün irtica yuvalarının (gizli örgüt, medrese vb.) kurutulması. Gerçek «bilim ve sanatı serbestçe öğrenme ve öğretme, açıklama, yayma ve araştırma hakkının» (Anayasa madde 21) gerçekten uygulanması.

Eğitimin, bir azınlığın imtayazı olmaktan çıkarılması. Yerli, yabancı, özel, ilk ve orta okulların, liseler ve yüksek öğretim kurumlarının millileştirilmesi. Bütün vatandaşlara bedava eğitim. Okul çağında çocuklar için sekiz yıllık parasız zorunlu eğitim.

Eğitimin, ülkenin planlı kalkınmasının ihtiyaçlarına uygun biçimde örgütlendirilmesi. Aydın ile emekçinin kaynaşmasının sağlanması. Fabrikada, tarlada, laboratuvarda, vb. çalışarak öğrenme ilkesinin uygulanması.

2) Anadili Türkçe olmayan, okul çağındaki T.C. vatandaşlarına Milli Eğitim Bakanlığı yönetimi altında anadil ve kültür eğitiminin sağlanması. Dini kuruluşlar olan cematlar tarafından yönetilen azınlık okullarının laiklik ilkesine uygun olarak Millî Eğitim Bakanlığı yönetimi altına alınması.

3) Bilim ve sanat adamlarına kendi alanlarında yaratıcı çalışmalarda bulunma olanağının sağlanması. Emperyalist sömürünün en acı tezahürlerinden biri olan Türkiye'nin kendi yetiştirdiği bilim adamlarının emperyalist ülkeye götürülüp emperyalizmin çıkarına çalıştırılmaları durumuna son verilmesi.

4) Eğitim, sanat ve edebiyatın, bunların yayıcısı olan yayın, radyo ve televizyon'un, yurtseverlik bilincini ve emperyalizme karşı sosyalizm uğruna savaşan dünya halklarıyla dayanışma ruhunu aşılama görevini yerine getirmesinin sağlanması. Devrimci tiyatronun gelişme ve yığınlara ulaşma olanaklarının sağlanması. Sinemanın bugünkü zehir saçıcılığı durumundan kurtarılarak ulusal, devrimci niteliğe kavuşturulması için bütün olanakların harekete getirilmesi.

5) Köy Enstitülerinin, bugünün ihtiyaçlarına karşılık verebilecek biçimde yeniden kurulması. Açık ya da gizli bütün irtica yuvalarının temizlenmesi, devrim şartlarında halkın ih-

tiyacına karşılık verecek din adamı yetiştirmek amacıyla din okullarının yeniden örgütlendirilmesi.

6) Bütün vatandaşların spor ve beden eğitimine aktif olarak katılmalarının sağlanması. Profesyonelliğin kaldırılması.

7) Basının, bütün olanakları elinde tutan işbirlikçi kapitalistlerin ve feodal mütegallibenin propaganda silahı olması ve yığınların batıl inançlarını kamçılaması, onları bilinçsizliğe sürüklemesi durumuna son verilmesi. Gerçek basın hürriyetinin sağlanması. Basın ilan ve reklam dağıtımının tamamen millileştirilmesi. Büyük kapitalistlerin ilan ve reklam dağıtımı yoluyla basını denetim altına alabilmeleri durumuna son verilmesi. Genel olarak işbirlikçi sınıfların, bütün olanaklarını seferber ederek egemen kılma çabasında oldukları emperyalist, kozmopolit ve yarı feodal kültür yenilgiye uğratılarak, devrimci güçlerin ulusal devrimci kültürünün egemen duruma getirilmesi.

I

DIŞ POLİTİKA

1) Türkiye'nin dış politikasında, milli ve demokratik iç politikasına uygun olarak, tarihte ilk defa emperyalizmi bir milli kurtuluş savaşında yenmiş bir ülkeye yaraşır şekilde dünyanın neresinde olursa olsun emperyalist saldırıların karşısına dikilmesi. Milli bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm uğruna savaşan halkların safında yerini alması.

Hem Orta - Doğu, hem Balkan ülkesi olan Türkiye'nin emperyalizmin bu topraklardan kovulması ve halkların milli kurtuluşunun gerçekleşmesi amacıyla, iki bölgedeki devrimci hareketlerle sıkı bağlar kurması.

2) Dış politikanın anti-emperyalist yönelimini korumak şartıyla, bütün dünya ülkeleriyle, eşitlik, karşılıklı saygı ve destek ilkeleri içinde, tarafların ulusal çıkarlarına uygun diplomatik, ticari ve diğer ilişkilerin gerçekleştirilmesi.

3) Kıbrıs meselesinde, Kıbrıs'lı Türklerin ve Rumların olduğu gibi Türkiye'nin ve Yunanistan'ın da gerçek çıkarlarına uygun düşen, emperyalist üslerden arınmış bağımsız, federatif, demokratik Kıbrıs Cumhuriyetinin gerçekleşmesi uğruna mücadele.

⁂

Asgari programı gerçekleştirme yolunda mücadele ederken prolcter devrimci hareket kurulu sömürü düzenine karşı her türlü samimi muhalefeti olumlu karşılar ve kendisi Türkiye işçi sınıfının ve yoksul köylünün gerçek siyasi örgütü olarak, orta köylülüğün, küçük burjuvazinin ve yurtsever asker - sivil aydınların gerçek temsilcisi radikal partileri, örgütleri çevreleri, grup akım ya da kişileri, karşılıklı saygı ve devrimci güçbirliği zihniyeti içinde bir anti-emperyalist ve anti-feodal milli cephe saflarında birleşmeye çağırır.